

is Bernard zoo dankbaar voor zijn regelmatige bezoeken, dat deze het hem maar eenmaal moet vragen. Zelfs wat hij weigert aan een man als Dolfken, staat hij onmiddellijk toe aan een priester als Bernard. Dolfken plant eigenhandig de haag rond den eigendom en dan vangt het bouwen aan. Met vijven graven die van Cools den kelder. Dan komen de metsers, langzaam ontstaat het wonder van ons achtste huis, tien op tien, verdiep drie en half meter hoog, verdiepvasters twee meter, daarboven een laag vierkant dak met ver uitstekende randen gelijk een chineesche hoed op een geel gezicht, want het landhuis is geheel in van dien gelen baksteen opgetrokken, die nogal duur is, dat zal ik niet betwisten, maar hij wordt nooit leelijk. Het eerste verdiep staat er nog niet of het geheel krijgt zijn naam door het portaal, in den hoek aangebracht achter twee rondbogen die in het midden op een kort dik pilaar rusten. Nauwelijks hebben de metsers den sluitsteen ingewerkt, of een van Cools zegt tot een broer: „Precies een kapel, begot.” De broer wijst naar een smaller deurken, dat van de keuken, ook met een rondboog: „Dan is dat zeker 't sakristijn.” De metsers helpen het woord rondragen, van dien dag af heet het landhuis van Dolfken de kapel. Rechttuit gezegd, als Dolfken het uit den grond ziet rijzen, alles van beste materiaal, kelder, koolkelder, wijnkelder, eetkamer, woonkamer, badkamer, slaapkamers, keuken, waskeuken en wat mag in Gods naam een studio zijn, voelt Dolfken zich een beetje bevangen. Hoe kunnen menschen dat allemaal noodig hebben, wie zal dat allemaal meubelen en onderhouden? Maar het geld is hem uit den hemel toegeworpen, hij betaalt maar, ook dit komt terecht. Ja, het komt zoo ver dat Dolfken, licht bedorven door den omgang met zooveel geld als hij wekelijks aan den aannemer uitkeert, zelfs ietwat lichtzinnig wordt en met een air van het kan toch niet meer op, niet eens de borreltjes meer telt. Kortom, groote manieren en vermits het geld wel en toch niet van hem is en hij desondanks ook in de kapel zal wonen, acht hij zich verplicht zelf iets bij te dragen. Hij koopt een kist van vijftig sigaren, alhoewel er kistjes van 25 naast staan, sigaren met een duif op het bandje en is het voortaan betaaldag, of komt de meester-metser na het werk over iets klappen, Dolfken presenteert een van die vijftig sigaren en schenkt daarbij nog bier, verkwisting hier in het rond nooit gezien. Hij moet schatrijk zijn, zeggen die van Cools. En zoo werd ons eerbied ingescherpt voor het Henriken waarover wij ooit kwaad dierven spreken.

De kapel stond in 't droog, de metsers staken de mei op de nok, toen er een opkeek en zei: „Zwijg eens, klept het niet?” Het klepte voor de berechting van meneer pastoor. Dit kwam zeer van onpas, want ze moesten dadelijk naar Dolfken om de mei te vieren en niet dat meneer pastoor ooit iemand een glas misgund heeft, maar allicht drinkt men wat steeger terwijl meneer pastoor ligt te sterven. Al pratend over zijn hoedanigheden dronken ze nochtans wat verstrooier, zoodat het ten slotte op 't zelfde getal neer-